

Ignasi Aragay, «Presentació» a la reedició de *Diàlegs a Barcelona*. M. Aurèlia Capmany i Pasqual Maragall, 2016.

Als vint-i-cinc anys de la mort de Maria Aurèlia Capmany, recuperem aquesta petita joia bibliogràfica: un diàleg fresc, lliure i optimista entre l'aleshores novell i jove alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, i la seva regidora de Cultura, una donassa de les lletres catalanes. La conversa, moderada i transcrita pel periodista Xavier Febrés, és preciosa, intel·lectualment estimulant, alhora tafanera i erudita, i ideològicament reveladora. Ho devia ser al seu moment, el 1984, i ho és encara més avui, quan ja ha cobrat dimensió històrica.

Maragall i Capmany revelen i detallen els respectius orígens familiars i, a remolc d'aquests, les seves Barcelones íntimes. En paral·lel a la visió de la ciutat de cadascú, també ens canten com entenen Catalunya, la seva cultura, la seva llengua. Ho fan des del compromís amb el cap i casal, una ciutat que somnien culta, oberta al mar i al món, igualitària i emprenedora. L'un i l'altra, en un diàleg dinàmic i còmplice, reivindiquen tant l'empenta de les classes populars (el moviment obrer, l'associacionisme...) com la iniciativa burgesa i petitburgesa, que també fan seva. I lúcidament, es neguen a fer de la llengua i el país un problema; creuen, al contrari, que el problema és Espanya.

Si Maria Aurèlia Capmany, més gran i un punt escèptica i múrria, aporta sobretot reflexió i referents històrics —carregats d'anècdotes erudites—, Maragall encarna la confiança en el futur d'una Barcelona preolímpica i metropolitana que aspira, així, a esdevenir d'alguna manera la capital d'estat que la història li ha negat, «una frustració que se li nota», diu. Un Maragall, per cert, que quan va mantenir aquest diàleg tenia 43 anys, els mateixos, ves per on, que ara té l'alcaldesa Ada Colau. [...]